

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022 č.j. OAM-614/ZA-ZA11-HA13-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022 č.j. OAM-614/ZA-ZA11-HA13-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 20. 6. 2022 rozhodnuto tak, že mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

bylo rozhodnuto, že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle ustanovení § 15a zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, k tomu odkázal na ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), napadené rozhodnutí požadavky uvedené v tomto ustanovení nespĺňuje, neboť účastník řízení není náležitě definován, dle ust. § 18 odst. 2 správního řádu je třeba uvést jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, případně jiný údaj podle zvláštního právního předpisu; napadené rozhodnutí však tyto údaje neobsahuje, odporuje tak ust. § 68 odst. 2 správního řádu, není dostatečně určité a je tudíž nezákonné. V napadeném rozhodnutí také absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, za zcela klíčové je ve výrokové části uvedení kompetenčního ustanovení, aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat, absence dalšího podstatného údaje v napadeném rozhodnutí dále podporuje závěr o neurčitosti výrokové části.
3. Po věcné stránce žalobce namítal zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu; žalovaný prakticky vůbec nezohledňuje shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Žalobce při pohovorech opakovaně poukazoval na složitou životní situaci, kdy se obává návratu do vlasti s ohledem na předchozí zadržení před odjezdem z vlasti a zájem policie o jeho osobu. Dále žalobce uvedl, že i kdyby nebyly shledány důvody dle ust. § 12 zákona o azylu, zcela jistě je zde existence důvodů zvláštního zřetele hodných, pro které je na místě žalobci udělit azyl dle ust. § 14 zákona o azylu, žalobce žalovanému popsal složitost situace rodiny, kdy se obává návratu do vlasti s ohledem na zdejší odsouzení a postup úřadů domovského státu vůči uživatelům drog a jejich dealerům. Poukázal na to, že přesídlení osob zdržujících se mimo území Vietnamu je velice složité, sama vláda Vietnamu podporuje migraci a tedy co největší odliv občanů z Vietnamu, po návratu z ciziny nemají tito prakticky možnost se bez pomoci rodiny (kterou žalobce na území domovského státu nemá) ve Vietnamu usadit, neboť nezískají zaměstnání a s ohledem na chybějící sociální systém žalobce nemůže ani překlénout dobu po návratu do vlasti; je tedy zřejmé, že na straně žalobce existují důvody hodné zvláštního zřetele. Navíc je špatná situace osob s drogovou minulostí, je třeba se náležitě zabývat relevantními azylovými důvody. Upozornil na zjištění z podkladů, jaké postupy aplikují represivní složky ve Vietnamu obecně k uživatelům a dealerům drog; je na místě mít obavy, pokud ne přímo o život, tak určitě o zdraví žalobce, uvedené vede k existenci dalšího azylového důvodu, který nebyl žalovaným vyvrácen, a to hrozbě vážné újmy pro žalobce.
4. Žalobce poukazoval na to, že mu nelze přičíst „vážný nepolitický zločin“, odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015 – 26, žalovaný se však spokojil pouze s typovou kategorizací činu, navíc k tíži žalobce přikládal ještě domněnky o tom, že objem finančních transferů spojených s trestnou činností dosahoval přinejmenším mnoha set tisíc USD a překročil hodnotu 5 milionů Kč stanovenou jako hranici škody, resp. prospěchu velkého rozsahu s kvalifikací jako zvlášť závažného zločinu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dle českého právního řádu. Dle žalobce je úvaha žalovaného nepodložená, do jisté míry scestná a naprosto nepostačující k dovození závěru o spáchání vážného zločinu, k tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28, podle kterého je pojem „vážný zločin“ vedený v ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu třeba vykládat s přihlédnutím ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“) a Úmluvě o právním postavení uprchlíků, naplnění tohoto ustanovení nelze odůvodnit pouze odkazem na skutečnost, že byl cizinec odsouzen za spáchání činu, který je dle vnitrostátního trestního práva kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, je třeba vždy posoudit individuální okolnosti případu. Výkladem pojmu „závažný nepolitický čin“ v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice se zabýval i Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SD EU“) v rozsudku Velkého senátu ze dne 9. 11. 2010, Spolková republika Německo proti B a D, spojené věci C 57/09 a C-101/09, v němž SD EU uvedl, že vyloučení osoby z postavení uprchlíka je podmíněno individuálním přezkumem konkrétních skutečností, žalobce poukázal též na stanovisko generálního advokáta, body 51 – 53. Dle žalobce však žalovaný žádné individuální okolnosti případu nezohlednil, byť jsou obsaženy v trestních spisech, žalobci připsal k tíži výši škody, která je neznámá, její vymezení je naprosto abstraktní, přitom informace byly žalovanému dostupné, nic mu nebránilo, aby tyto individuální okolnosti posoudil, i kdyby nemohl řádně zjistit řádně stav věci kvůli nesoučinnosti žalobce, mohl pouze řízení zastavit, nikoli vydat meritorní rozhodnutí s nepřezkoumatelným závěrem o naplnění vylučovací klauzule. Dle žalobce selhává též dovození míry společenské škodlivosti, samotný závěr, že v trestné činnosti šlo o větší množství drog a motivem byl hmotný prospěch, nepostačuje. Žalovaný provedl zcela nesprávnou a nepřezkoumatelnou úvahu při aplikaci ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, čin, za který byl žalobce odsouzen, není stejné závažnosti jako činy spadající pod písm. a), c) či d), žalovaný svévolně vyhodnotil daný trestný čin jako vážný a zohlednil naprosto irelevantní kategorie jako je diskutovanost v mezinárodním měřítku. Žalovaný neosvědčil subsumaci konkrétního činu žalobce pod pojem „závažný zločin“, absolutně rezignoval na individuální posouzení konkrétního skutku, za který byl žalobce odsouzen, absentují jakékoli informace o povaze činu, skutečně způsobené škodě, povaze a výši trestu.

5. Žalobce měl za to, že je povinností žalovaného posoudit, zda žalobci v případě jeho návratu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, k tomu odkázal na rozhodnutí NSS, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, dle kterého povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven. Dle podkladů založených ve správním spise (zejména zpráva od Human Rights Watch) nelze vyloučit, že po návratu do vlasti žalobci hrozí perzekuce ze strany státních orgánů, věznění či umístění do jednoho ze speciálních zařízení, žalovaný se však těmito okolnostmi nezabýval, takovou možnost odmítl jen proto, že žalobce si již svůj trest na území ČR odpykal. Dle žalobce je však jisté, že se státní orgány ve Vietnamu o odsouzení žalobce dozvědí a přesídlení žalobce tak bude velice těžké, není vyloučeno, že žalobci hrozí vážná újma.
6. V závěru žalobce uvedl, že celý jeho případ by měl být vnímán v tom světle, že již jednou byla autoritativně konstatována hrozba vydání k trestu smrti v případě, že by byl žadatel do Vietnamu vydán a neoponechán v ČR, bylo autoritativně deklarováno, že umožnění jeho návratu do Vietnamu by bylo proti principu non-refoulement, domovský stát není schopen zaručit dodržení jeho základních práv.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

7. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení, k důvodnosti aplikace ust. § 15a zákona o azylu uvedl, že postupoval v souladu se zákonem i platnou judikaturou, odkázal přitom na usnesení NSS ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. 4 Azs 60/2007, podle kterého není žalovaný povinen zjišťovat možnou existenci důvodů dle § 12 nebo § 14 zákona o azylu v případě zjištění důvodů uvedených v ust. § 15 nebo § 15a zákona o azylu. Důvodností žádosti žalobce ve vztahu k možnosti udělit žalobci azyl se zabýval v potřebném rozsahu a řádně ji posoudil, stejně tak ve vztahu k udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, na str. 7 napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč neshledal existenci okolností hodných zvláštního zřetele a ani žalobcovu životní situaci jako mimořádnou. Zopakoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, své závěry patřičně odůvodnil, námitka nepřezkoumatelnosti je zcela neopodstatněná. Dle žalovaného žádné tvrzení žalobce usilujícího po ztrátě pobytového povolení o legalizaci pobytu cestou řízení o mezinárodní ochraně včetně poukazování na zde pobývajících rodinné příslušníky, zejména nejmladšího nezletilého syna, nelze bez dalšího považovat za důvod k udělení azylu dle § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu, ani za skutečnost hodnou zvláštního zřetele ve smyslu humanitárního azylu, rozhodnutí je dle žalovaného ve vztahu k uvedeným skutečnostem řádně a v potřebném rozsahu odůvodněno.
9. K namítaným nedostatkům výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ve věci rozhodoval kompetentní správní orgán v souladu s příslušnou platnou právní úpravou, což žalobní argumentace ani nezpochybnila, účastník řízení byl údaji ve výrokové části identifikován dostatečně určitě. Tento okruh žalobní argumentace považoval žalovaný za ryze teoretický a bez jakéhokoli reálného základu způsobilého vyvolat pochybnosti o identifikaci účastníka řízení, rozhodujícího správního orgánu a jeho kompetenci či o právních ustanoveních, dle nichž bylo rozhodováno, k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 3. 2019, č. j. 30 Az 19/2018 – 40, body 18 a 19.
10. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že nesprávně posoudil jako vážný zločin ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu žalobcem spáchaný zvlášť závažný zločin dle ust. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, uvedl, že se zabýval konkrétními okolnostmi individuálního případu žalobce a nepřihlížel toliko k zařazení žalobcem prokazatelně spáchaného trestného činu do kategorie zvlášť závažných zločinů ve smyslu ust. § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Přihlédl k tomu, že žalobce před spácháním trestného činu byl osobou v ČR netrestanou a svým doznáním napomohl objasnit stíhanou trestnou činnost, neopomenul však obecně velkou škodlivost drogového deliktu pro společnost, specificky zvýšenou značným rozsahem neoprávněného nakládání s metamfetaminem, zohlednil vysokou míru společenské škodlivosti organizované trestné činnosti spojené s distribucí drogy do zahraničí a poukázal na zařazení metamfetaminu (pervitinu) mezi tvrdé drogy a na fakt, že jeho užívání bývá spojeno s velmi vysokým rizikem vzniku závislosti mající alarmující dopady zdravotní i sociální, napadené rozhodnutí obsahuje i pasáž týkající se posouzení závažnosti drogové kriminality. Dále vycházel z popisu Rejstříku trestů a z obsahu rozhodnutí trestních soudů, poukázal na to, že žalobce byl

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

k výkonu trestu zařazen do věznice do ostrahou, což rovněž nesvědčí o nízké závažnosti jeho jednání. Žalovaný je přesvědčen, že jeho úvahy mají reálný základ v uvedených rozsudcích, z napadeného rozhodnutí jsou dostatečně seznatelné důvody, pro které žalobcem spáchaný zločin shledává jako vážný, odkázal na rozbor zjištěného skutkového stavu a posouzení příslušných, pro aplikaci ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, významných aspektů na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, kde uvedl též řadu mezinárodních úmluv zavazujících ČR.

11. Závěrem žalovaný uvedl, že námitky ve vztahu k postupu při aplikaci ust. § 14a zákona o azylu jsou v dané věci irelevantní, a to s ohledem na judikaturu, konkrétně usnesení NSS ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. 4 Azs 60/2007. Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan X, poskytl dne 23. 6. 2022 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, uvedl, že je X národnosti, bez náboženského přesvědčení, není členem žádné politické strany a nikdy nebyl politicky aktivní, je rozvedený, má 3 děti, dceru nar. X ve Vietnamu, X státní příslušnosti, současně žije v P., syna nar. X ve Vietnamu, X státní příslušnosti, nyní žije v P., a nezletilého syna nar. X v P., X státní příslušnosti a žije v P. Uvedl, že poprvé do České republiky vstoupil v září 2001, jiná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech nemá. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že je v pořádku. O mezinárodní ochranu žádá, neboť má v České republice rodinu, sourozence a děti, ve Vietnamu nemá nikoho.
13. Do protokolu o pohovoru dne 23. 6. 2022 žalobce uvedl, že důvodem podání žádosti je skutečnost, že ve Vietnamu se nemá kam vrátit, nikoho tam nemá, v ČR má rodinu, děti a sourozence, s nejmladším synem žije na konkrétní adrese v P., žalobce se o syna stará, starší děti žalobce jsou už dospělé, bydlí jinde, dcera je vdaná, všechny děti, včetně nejmladšího syna, mají v ČR trvalý pobyt. Dále uvedl, že svou vlast opustil na základě biometrického pasu a turistického víza (za účelem návštěvy rodinných příslušníků), doklady k vycestování si vyžádal u české ambasády v Hanoji, s jejich vyřízením neměl žádné problémy, po vypršení platnosti turistického víza měl za manželku občanku ČR, po rozvodu měl žalobce dál trvalý pobyt, nyní ho už nemá, neboť v roce 2012 spáchal trestný čin a byl odsouzen na 10 let odnětí svobody, ve výkonu trestu byl 7 let, poté byl propuštěn. Ve vlasti neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány, ani kvůli své rase, národnosti, pohlaví, náboženskému či politickému přesvědčení, v návratu do vlasti žalobci brání skutečnost, že se nemá kam vrátit, nikoho tam nemá, celá jeho rodina je v ČR, nejmladší syn je nezletilý, žalobce by zde chtěl zůstat a starat se o něj, nemá se o něj kdo jiný postarat. Během pohovoru přiložil rodný list nejmladšího syna, který je založen ve správním spisu.
14. Součástí správního spisu je opis z Evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 23. 6. 2022, podle kterého byl žalobci rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne X, sp. zn. X, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne X, č. j. X, uložen trest odnětí svobody ve výměře 10 let se zařazením do věznice s ostrahou, a na základě rozhodnutí Okresního soudu v Plzni ze dne X, sp. zn. X, byl podmíněně propuštěn, se zkušební dobou do 11. 11. 2025. Ve správním spisu je také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne X, sp. zn. X, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne X, č. j. X, a dále záznam, č. j. KRPA-229456-2/ČJ-2022-000026-4, o provedené pobytové kontrole dne 2. 8. 2022 na třech adresách v P., přičemž na

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žádné z nich nebyl žalobce zastižen, na jedné byl zastižen synovec žalobce, který uvedl, že nezletilý syn žalobce žije dlouhodobě se svou matkou. Součástí spisu je též Informace OAMP, 14. 6. 2022, Vietnam – Bezpečností a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, a dokument Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno, publikováno 2021, Vietnam – Přehled údajů o zemi za rok 2020.

15. Dne 31. 8. 2022 byl se žalobcem proveden druhý pohovor, při němž žalobce uvedl, že při provádění pobytové kontroly na konkrétní adrese v P. (X) nebyl žalobce doma, nejmladší syn doma byl, policii slyšel, ale policie potkala majitele bytu, který řekl, že žalobce dlouho neviděl, což žalobce vysvětlil tím, že pracuje dlouho do noci, s panem majitelem se nepotkává, žalobce však na této adrese reálně žije. Dále žalobce uvedl, že od propuštění z vězení pracuje v X, každý den, 7 dní v týdnu, od 10:00 do 20:00 hodin, v době, kdy je žalobce v práci, se o nejmladšího syna stará vychovatel, který mu třikrát týdně pomáhá s učením, náklady na vychovatele platí matka nejmladšího syna, která žije ve F., v době, kdy byl žalobce z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v Z., se o nejmladšího syna starala jeho matka, která přijela z F., matka se o syna nemůže nyní starat, protože žije ve F., kde má manžela, pracuje tam, a syn je zvyklý na prostředí, kde chodí do školy, má zde kamarády, dále uvedl, jak se stará o svého syna. Žalobce nevěděl, jak se jmenuje dětský lékař jeho syna, název školy, kterou syn žalobce navštěvuje, nepamatuje si jméno třídního učitele, ke sdělení jeho synovce, že nejmladší syn žije se svou matkou, žalobce uvedl, že se synovec zřejmě spletl a myslel dobu, kdy byl žalobce ve vězení.
16. Dne 31. 8. 2022 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady ve spise, žalobce se s obsahem podkladů seznámit nechtěl, nechtěl se k nim vyjádřit ani navrhnout doplnění. V závěru uvedl, že má jediné přání, aby byla jeho žádost posouzena z humanitárních důvodů, aby mohl se svým synem žít v ČR.
17. Ze záznamu, č. j. KRPA-286169-2/ČJ-2022-000026-4, o pobytové kontrole prováděné dne 5. 9. 2022, vyplývá, že žalobce na adrese X nebyl zastižen, policejní orgán zjistil, že v bytě bydlí pouze nejmladší syn žalobce, žalobce sám v bytě již delší dobu nebydlí, matka nejmladšího syna žalobce žije dlouhodobě ve F., je tam vždy celý měsíc a pak na 10 – 12 dní přijede do ČR, o nejmladšího syna žalobce se stará jeho starší bratr a muž, kamarád žalobce, kterému říkají „strejdo“.
18. V napadeném rozhodnutí ze dne 7. 9. 2022 žalovaný rekapituloval všechna tvrzení žalobce uvedená v průběhu správního řízení a informace z opisu Rejstříku trestů, dále uvedl, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť zde pozbyl pobytové povolení kvůli svému odsouzení za spáchání trestného činu, v ČR chce zůstat proto, že zde má rodinu a hodlá se starat o svého nezletilého syna, ve Vietnamu se nemá kam vrátit, nikoho tam nemá. Žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, žalobce není členem politické strany, nikdy nebyl politicky aktivní, ve Vietnamu neměl problémy se státními ani bezpečnostními složkami, neshledal ani důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce potvrdil, že žádné takové potíže ve své vlasti neměl, o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, což svědčí o snaze i nadále na území ČR setrvat a zlegalizovat si podáním žádosti pobyt, k tomu žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004, a ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005, žalobce je v ČR od roku 2001, o mezinárodní ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

požádal v roce 2022, o pobytové oprávnění přišel vlastní vinou, neboť na území ČR páchal trestnou činnost. K přání žalobce setrvat v ČR se svým nejmladším synem žalovaný poukázal na zjištění, dle kterých žalobce se svým nezletilým synem nesdílí společnou domácnost ani o něj nepečuje, rodinné vazby nejsou důvodem k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, stejně tak ani tvrzení žalobce, že se ve Vietnamu nemá kam vrátit, protože tam nikoho nemá. Žalovaný také neshledal důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle ust. § 14 zákona o azylu, přitom přihlédl zejména k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce, k jeho věku a zdravotnímu stavu, uvedl, že ani existenci rodinných vazeb nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů, shrnul, že životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou, jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, s odkazem na rozsudek NSS ze dne 2. 9. 2015, sp. zn. 1 Azs 178/2015 žalovaný uvedl, že humanitární azyl není určen ke zřízení pobytového oprávnění, k tomu je určen zákon o pobytu cizinců. Dále žalovaný posuzoval možnost udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. 4 Azs 60/2007, dospěl k závěru, že na případ žalobce je nezbytné aplikovat § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tj. že žalobce spáchal vážný zločin, pro který není možné udělit mu doplňkovou ochranu, žalovaný dále vymezil pojem vážný zločin, a to odkazem na ust. § 14 trestního zákoníku a závěry rozsudku NSS ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 6 Azs 309/2016 a rozsudku SD EU č. C-57/09 a C-101/09 ze dne 9. 11. 2010, kdy nestačí vyjít pouze z definice obsažené v trestním zákoníku, ale vždy je třeba vážnost zločinu posoudit též konkrétně s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu, vodítko nabízí Úmluva o právním postavení uprchlíků. Poukázal na svou vázanost rozsudky trestních soudů, uvedl, že trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy je definován jako úmyslný a za jeho spáchání je za okolností, jako v případě žalobce (tj. kdy jej spáchal ve značném rozsahu a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech), stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 10 až 18 let, dle § 14 odst. 3 trestního zákoníku se jedná o zvlášť závažný zločin, proto je zločin spáchaný žalobcem obecně považován za vážný. Z trestních rozsudků vyplývá, že žalobce stíhaným jednáním naplnil kvalifikační znak skutkové podstaty daného zvlášť závažného zločinu dle § 283 odst. 4 písm. c) trestního zákoníku tím, že v součinnosti s dalšími osobami působícími v ČR i v zahraničí zorganizovali a následně uskutečnili vývoz psychotropní látky metamfetamin do X, kurýr však byl zadržen a v jeho vozidle bylo zajištěno celkem 1 126,8 g metamfetaminu v krystalické formě, jenž obsahoval průměrnou koncentraci účinné látky 76,4 % báze, při úvaze o výši trestu trestní soud zohlednil, že na žalobce bylo možné pohlížet jako na osobu dosud v ČR netrestanou, žalobce svým doznáním napomohl objasnit stíhanou trestnou činnost, avšak nebylo možné přehlédnout obecně velkou škodlivost drogového deliktu, jehož se žalobce dopustil, kdy škodlivost jeho jednání pro společnost byla zvyšována specificky značným rozsahem neoprávněného nakládání s metamfetaminem. K povaze zločinu žalovaný konstatoval, že jej považuje za nesporně „vážný“ ve smyslu zákona o azylu, třebaže byl žalobci uložen trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, míru společenské škodlivosti trestné činnosti žalobce považoval žalovaný za vysokou, jednalo se o organizovanou trestnou činnost spojenou s distribucí metamfetaminu do zahraničí, metamfetamin je zařazen mezi tzv. tvrdé drogy a jeho užívání bývá spojeno s velmi vysokým rizikem vzniku závislosti a rovněž s poškozením zdraví či sociálního prostředí uživatele, zabýval se závažností drogové kriminality, poukázal na mezinárodní úmluvy. Žalobce se extrémně nebezpečného kriminálního jednání se

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

závažnými společenskými a hospodářskými důsledky a negativními dopady na zdraví a životy dotčených osob dopouštěl ve značném rozsahu a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, v úmyslu opatřit si tímto způsobem materiální prospěch, a to bez ohledu na popsané závažné negativní dopady trestné činnosti, na níž se aktivně podílel. Dle žalovaného se v případě žalobce vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejímu rozsahu a společenské nebezpečnosti jedná o vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, proto žalovaný přistoupil k aplikaci tohoto ustanovení a žalobce z okruhu osob, kterým může být na území ČR udělena doplňková ochrana, vyloučil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Soud ve věci nařídil ústní jednání, které se konalo dne 19. 5. 2023, žalobce i žalovaný při jednání setrvali na svých stanoviscích.
21. Námitky týkající se nedostatečné určitosti výrokové části napadeného rozhodnutí nepovažuje soud za důvodné.
22. Podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede mimo jiné též řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1; účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2).
23. Žalobce je ve výrokové části napadeného rozhodnutí identifikován jeho celým jménem, datem narození, státní příslušností a číslem žadatele o udělení mezinárodní ochrany, pod nímž jsou v dané evidenci uvedeny všechny potřebné údaje pro identifikaci jednotlivých žadatelů o mezinárodní ochranu vč. údaje o místě hlášeného pobytu v ČR. Těmito údaji je tak žalobce v napadeném rozhodnutí identifikován zcela jednoznačně. Žalovaný ani nepochybil, pokud neuvedl údaj o trvalém pobytu žalobce, neboť žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nemá v České republice trvalé bydliště ve smyslu § 18 odst. 2 správního řádu, má pouze tzv. místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu, tento údaj výslovně není v ust. § 18 odst. 2 správního řádu uveden jako nezbytný k identifikaci fyzické osoby. Proto žalovaný nepochybil, když žalobce jednoznačně identifikoval jinými údaji a místo hlášeného pobytu dle § 77 zákona o azylu výslovně neuvedl.
24. Pokud jde o absenci odkazu na procesní (kompetenční) právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 92/2011 – 118, dle kterého: *„Zatímco na samotný výrok či na označení účastníků jsou kladena velmi přísná měřítka, u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu) nemá*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by bylo přepjatým formalismem.“ Soud k tomuto uvádí, že v dané věci je nepochybné, že žalovaný rozhodoval jako věcně a místně příslušný správní orgán ve věcech udělování mezinárodní ochrany ve smyslu § 8 písm. a) zákona o azylu, žalobce tuto příslušnost samu o sobě ani nezpochybňoval. Z tohoto důvodu neuvedení kompetenčního ustanovení ve výroku rozhodnutí nezpůsobuje jeho neurčitost a nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu hmotněprávním.

25. Za opodstatněné nelze považovat ani námitky týkající se neudělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela podrobně a nezkráceně rekapituloval tvrzení žalobce uvedená ve správním řízení, kdy žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodňoval pouze tím, že zde má rodinu a zejména nezletilého syna, o kterého se chce starat, ve Vietnamu nemá nikoho, jiné důvody neuváděl. Nelze tak souhlasit se žalobním tvrzením, dle kterého žalobce ve správním řízení údajně poukazoval na obavy z návratu do vlasti s ohledem na své předchozí zadržení před odjezdem z vlasti a zájem policie o jeho osobu a dále obavy z postupu domovského státu vůči uživatelům drog a jejich dealerům; takové tvrzení je v rozporu s obsahem správního spisu, neboť žalobce žádné takové tvrzení neuváděl. Pokud žalobce takové obavy ve správním řízení nesdělil, nebylo ani povinností žalovaného se s nimi v napadeném rozhodnutí vypořádat. Žalovaný při posouzení důvodů dle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu vyšel z tvrzení žalobce, která uvedl do souvislosti se zněním příslušných ustanovení zákona o azylu. K tomu soud konstatuje, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází (k tomu viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č.j. 9 Azs 1/2013 – 38, či rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Vzhledem k tomu, že žalobce nijak neindikoval žádné skutečnosti, které by mohly být jen vzdáleně představovat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod (§ 12 písm. a) či odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů (§ 12 písm. b), nebylo ani důvodné, aby se žalovaný jakkoli blíže zabýval situací v zemi původu žalobce. Důvodem žádosti žalobce byla čistě jeho rodinná situace, což však nemůže představovat důvod k udělení azylu dle § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu, žalovaný to v napadeném rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně vysvětlil, soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje.

26. K námitce ohledně neudělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) soud konstatuje, že obecná východiska soudního přezkumu takového rozhodnutí shrnul NSS například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

27. Žalovaný se na str. 7 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu, uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a práceschopnou osobou, bylo též zjištěno, že se svým nezletilým synem nesdílí společnou domácnost a tedy o něj ani nepečuje, na základě toho nenalezl žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu, Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalobce ve správním řízení poukazoval na okolnosti svého rodinného života, které však žalovaný částečně vyvrátil, navíc ani takové a související okolnosti nemohou být přirovnány ke zvlášť těžkému postižení, zvlášť těžkému onemocnění či humanitární katastrofě, nejde o „případ hodný zvláštního zřetele“, pouhý obecný požadavek na rozvíjení soukromého a rodinného života není chráněn ust. § 14 zákona o azylu. Žalobce pak žádné své obavy z existenčních problémů po návratu do domovského státu ani neuváděl, nebylo tudíž namístě, aby se jimi žalovaný zabýval, bylo zcela adekvátní, pokud žalovaný odkázal na skutečnosti, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, zdravou a práceschopnou osobou. Neuváděl ani jakékoli obavy z návratu v souvislosti se svou drogovou minulostí, nelze tak vytýkat žalovanému, že se k takovým obavám žalobce nevyjádřil. Ani ze shromážděných podkladů nevyplývá, že by žalobce měl v této souvislosti čelit negativním důsledkům, je sice zmíněna možnost trestu smrti dle vietnamského trestního zákoníku za účast na výrobě, přepravě či obchodu s narkotiky, nicméně, to se nemůže týkat případu žalobce, který již byl v České republice odsouzen a potrestán, trest vykonal, v daném případě jde o řízení o udělení mezinárodní ochrany, nejedná se o jeho vydání k trestnímu stíhání do Vietnamu. Ani tato zmínka týkající se trestu smrti za drogovou trestnou činností tedy nemůže být nijak relevantní v případě žalobce a žalovaný nepochybil, pokud se touto okolností z hlediska možnosti udělení humanitárního azylu nezabýval. Námitka je proto nedůvodná.
28. Žalobce dále namítal, že žalovaný zcela nesprávně a nepřezkoumatelně aplikoval ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť rezignoval na individuální posouzení konkrétního skutku, za který byl žalobce odsouzen, neosvědčil tak subsumpci konkrétního činu žalobce pod pojem „vážený zločin“ dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
29. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne X, sp. zn. X, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne X, č. j. X, shledán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

4 písm. c) trestního zákoníku, za což byl odsouzen dle ust. § 283 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 let nepodmíněně, a dle ust. § 56 odst. 3 trestního zákoníku byl zařazen do věznice s ostrahou. Tyto skutečnosti nejsou předmětem sporu.

30. Podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*
31. Zákon o azylu upravuje případy, kdy v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nejsou vůbec meritorně posuzovány důvody pro její udělení (tj. důvody dle ust. § 12 a § 14a zákona o azylu). Jedním z nich je aplikace tzv. vylučujících klauzulí dle ust. § 15 a § 15a zákona o azylu, jimiž je postihováno jednání, které je z určitého důvodu považováno za hrubě zavrženíhodné; přitom postačí důvodné podezření z takového jednání. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010 č.j. 4 Azs 60/2007 – 119: „Rozšířený senát proto uzavřel, že bude-li v řízení o mezinárodní ochrany naplněn některý z důvodů dle § 15 nebo § 15a, rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany a není povinno zjišťovat případnou existenci důvodů dle § 12 a § 14a zákona o azylu.“
32. Soud shledal, že uplatnění vylučující klauzule dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu bylo v případě žalobce důvodné a řádně odůvodněné.
33. Ustanovením § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu došlo k promítnutí úpravy směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Podle čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice nemá státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti nárok na doplňkovou ochranu, *existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustili vážného zločinu*. Ačkoli doplňková ochrana jako taková je institutem vlastním unijnímu právu, citované ustanovení odpovídá čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice, který vymezuje důvody vylučující určitou osobu z postavení uprchlíka [v českém právu mu v zásadě odpovídá § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Toto ustanovení má základ v Úmluvě o právním postavení uprchlíků (vyhlášena pod č. 208/1993 Sb., dále jako „Ženevská úmluva“), jejíž čl. 1 odst. F písm. b) vylučuje aplikaci úmluvy na osobu, *o níž jsou vážné důvody domnívat se, že se dopustila vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík* (srov. body 3, 22 a 24 odůvodnění kvalifikační směrnice). Pojem *vážný zločin* v § 15a zákona o azylu tak musí být v souvislosti s doplňkovou ochranou vykládán v souladu s významem, jaký je mu ve vztahu k azylu připisován dle Ženevské úmluvy a kvalifikační směrnice.
34. Výkladem pojmu *závažný nepolitický čin* užitým v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice se zabýval i SD EU ve svém rozsudku ze dne 9. 11. 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, *Spolková republika Německo proti BaD*, v němž dospěl k závěru, že vyloučení osoby z postavení uprchlíka je podmíněno individuálním přezkumem konkrétních skutečností (odst. 94 odůvodnění). Generální advokát ve svém stanovisku k této věci ve vztahu ke znakům „závažnosti“ a „zločinu“ konstatoval, že „z přípravných prací na Úmluvě a ze systematického výkladu čl. 1F písm. b), jakož i obecněji z povahy a účelu tohoto ustanovení vyplývá, že se důvod vyloučení, který je v něm stanoven, použije pouze v případě vysokého stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

závažnosti dotčeného zločinu. Toto pojetí je potvrzeno výkladem poskytnutým odděleními různých úrovní v rámci UNHCR a aplikační praxí smluvních států, a rovněž je sdílí odborná literatura. Posouzení závažnosti zločinu musí být konkrétně prováděno případ od případu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před předmětným chováním nebo po něm, a vyžaduje přijetí spíše mezinárodních, než místních standardů. Toto posouzení nevyhnutelně ponechává orgánu pověřenému jeho provedením velkou volnost rozhodování. Mezi faktory, které je třeba vzít v úvahu, UNHCR v Pokynech ze dne 4. září 2003 (...) demonstrativně uvádí povahu činu, skutečně způsobenou škodu, postup použitý pro zahájení trestního stíhání, povahu trestu a skutečnost, zda většina soudů považuje tento čin za vážný zločin. Zvláště je třeba vzít v úvahu výši stanoveného nebo skutečně uloženého trestu ve státě, v němž je žádost o přiznání postavení uprchlíka přezkoumávána, ačkoli se nejedná o prvek, který je sám o sobě rozhodující, a to vzhledem k jeho odlišnému charakteru v jednotlivých právních řádech. Za vážné zločiny jsou obecně považovány zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka.“ (odstavce 51 – 53 stanoviska generálního advokáta).

35. K výše uvedenému NSS v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28, uvedl, že „závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnici nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odstavce 104 a 105 odůvodnění).“ (podtržení doplněno)
36. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 8. 2016 č.j. 49 Az 71/2015-26 dospěl k závěru, že: „Při posuzování toho, zda je určité jednání „vážným zločinem“ ve smyslu § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba posuzovat jak individuální, tak typový charakter předmětného jednání. Nelze se přitom spokojit s konstatováním, že dané jednání je (typově) trestním zákoníkem z roku 2009 označeno jako zvlášť závažný zločin.“
37. Z výše uvedeného se podává, že žalovaný je povinen při posuzování naplňování pojmu „vážný zločin“ dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu vzít v úvahu též konkrétní okolnosti daného případu, zejména povahu činu, skutečně způsobenou škodu, povahu a výši uloženého trestu, míru účasti žadatele na trestné činnosti, skutečnost, zda byl trestný čin dokonán, a další relevantní subjektivní nebo objektivní okolnosti. Je tak třeba provést konkrétní posouzení případ od případu ve světle polehčujících a přitěžujících okolností a všech dalších relevantních okolností. Zároveň je nutné zdůraznit, že závěr o naplnění pojmu „vážný zločin“ nelze odůvodnit pouze odkazem na vnitrostátní trestní právo, podle kterého je trestný čin považován za zvlášť závažný zločin.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

38. Soud shledal, že žalovaný při posuzování naplnění pojmu „vážený zločin“ výše uvedené požadavky naplnil, s ohledem na ust. § 57 odst. 1 písm. c) a odst. 3 správního řádu byl vázán rozsudky trestních soudů o tom, jaký trestný čin žalobce spáchal, z těchto rozsudků tedy žalovaný vycházel, v souladu s uvedenou judikaturou pak žalovaný vyšel nejen z typové charakteristiky předmětného trestného činu dle § 14 odst. 3 trestního zákoníku jako zvlášť závažného zločinu, ale zabýval se též individuálními okolnostmi daného případu, které zjistil z trestních rozsudků. Posuzoval tak zejména povahu a závažnost daného trestného činu, polehčující okolnosti, přihlédl k výši uloženého trestu, zabýval se společenskou škodlivostí tohoto činu. Soud považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne č.j. 19. 11. 2019 č.j. 4 Azs 352/2019 – 36, zejm. bod 58, dle kterého za vážný zločin lze považovat i přechovávání relativně menšího množství tzv. tvrdé drogy za účelem prodeje.
39. Žalovaný vyšel z rozsudků trestních soudů též v tom smyslu, že žalobce spáchal daný trestný čin ve značném rozsahu, což odpovídá jeho kvalifikaci dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, přitom však nijak nehodnotil výši škody, ale zabýval se množstvím zakázané látky (metamfetaminu), která byla předmětem trestné činnosti. To vychází z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. X, kde soud na str. 56 odůvodnil použití kvalifikované skutkové podstaty § 283 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, a to právě s ohledem na množství látky, se kterou bylo neoprávněně nakládáno, kdy hraniční množství směrodatné pro značný rozsah lze spatřovat v 200 g metamfetaminu, přičemž v daném případě bylo toto množství vysoce překročeno a jednalo se o formu látky s velice vysokým procentem účinné složky. Žalovaný se tedy v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval objemem finančních transferů spojených s trestnou činností, žádnou takovou úvahu nepoužil a nepřičetl takovou okolnost k tíži žalobce.
40. Lze tak shrnout, že uplatnění vylučující klauzule dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je v daném případě plně namístě, žalovaný přitom vyhodnotil všechny rozhodné okolnosti a napadené rozhodnutí řádně odůvodnil.
41. Žalobce též namítal, že v jeho případě bylo odůvodněné udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť s odkazem na podklady ve spise (zejména zprávu Human Rights Watch) nelze vyloučit, že žalobci po návratu do vlasti hrozí perzekuce ze strany státních orgánů, věznění či umístění do jednoho ze speciálních zařízení.
42. Jak soud již uvedl výše v bodě 31 s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010 č.j. 4 Azs 60/2007 – 119, v případě aplikace vylučující klauzule dle § 15a žalovaný vůbec není povinen meritorně posuzovat důvody pro případné udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a žádost o její udělení bez dalšího zamítne.
43. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je naplněna vylučovací klauzule ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, přičemž tento závěr je v souladu se zákonem. Nebylo tudíž jeho povinností zjišťovat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Žádná zpráva Human Rights Watch se ani ve správním spise nenachází, není zřejmé, jakou zprávu měl žalobce na mysli.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

44. Žalobce poukazoval na to, že již jednou bylo autoritativně deklarováno, že umožnění návratu žalobce do Vietnamu by bylo v rozporu se zásadou non-refoulement. Soud však k tomu konstatuje, že tato námitka je zcela neurčitá, žalobce nijak nespecifikuje žádné konkrétní řízení ani rozhodnutí, kterým toto mělo být deklarováno, nic podobného nevyplývá ani ze správního spisu, kdy uvedené řízení o udělení mezinárodní ochrany je prvním takovým řízením, ze spisu ani nevyplývá, že by bylo vedeno řízení o vydání žalobce k trestnímu stíhání do jiného státu (a to ani v minulosti). S ohledem na to se ani soud nemohl touto námitkou nijak blíže zabývat. Soud k tomu pouze uvádí, že není-li žalovaný v případě aplikace vylučující klauzule (dle § 15a zákona o azylu) povinen zkoumat možnost udělení doplňkové ochrany, nemusí se zabývat ani otázkou, zda v důsledku aplikace této klauzule dojde k porušení zásady non-refoulement. K tomu viz rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2021 č.j. 8 Azs 192/2020 – 48, publikovaný pod č. 4248/2021 Sb. NSS: „*Rozhodne-li Ministerstvo vnitra v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany o tom, že azyl a doplňkovou ochranu nelze udělit [§ 15 a § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu], nezkoumá již, zda v důsledku aplikace vylučujících klauzulí (ne)dojde k porušení zásady non-refoulement.*“
45. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. května 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.